

ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΙΝΑ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΟΥ

Συλλογή προφορικών
 Ηλικίας
 Αρχείο Λίνας
 Νοεμβρίου 2015

Με την Λίνα γνωριστήκαμε στις αρχές της δεκαετίας του 1960, όταν, αθεράπευτοι Λεμεσιανοί εμείς, τρέχαμε κάθε σαββατοκύριακο προς την γενέθλια πόλη, από τη Λευκωσία όπου είχαμε εγκατασταθεί λόγω εργασίας.

Εκείνα τα πρωινά της Κυριακής ήταν λοιπόν μοιρασμένα μεταξύ της Λίνας και του Χρύση Δημητριάδη, ο τρίτος της παρέας, που λένε. (Ανοίγω παρένθεση: Άλλος ένας αξιόλογος Λεμεσιανός που η πόλη του θα πρέπει κάποια στιγμή να τον τιμήσει, έστω και μετά θάνατον.)

Η Λίνα λοιπόν μας περίμενε στο γραφειάκι της, στο ισόγειο της κλινικής Σολομωνίδη. Με το που έφτανε αχνιστός ο καφές, αρχίζαμε και την ανασκόπηση των γεγονότων της εβδομάδας, πολιτικών, πολιτιστικών, κοινωνικών, τόσο της Κύπρου αλλά και του κόσμου. Η Λίνα, με το σπινθηροβόλο πνεύμα της και την αλάνθαστη κριτική ματιά της ήταν ένας απολαυστικός συζητητής. Από εκείνο το γραφειάκι παρακολουθούσε τα πάντα. Ενίοτε έδινε το παρών του και ο Σόλων, ο σύζυγος της, με το καυστικό του χιούμορ και τα πειράγματα του. Πού και πού έκανε την εμφάνιση του και ο εξάδελφος της Λίνας, ο γιατρός Γιώργος Τορναρίτης, που είχε την κλινική του δίπλα, αλλά και ο Πάνος Σολομωνίδης, αδελφός του Σόλωνα, ο δωρητής αργότερα του Πολιτιστικού Κέντρου Πάνος Σολομωνίδης. Η μικρή Αντιγόνη κατά καιρούς σκαρφάλωνε στο πεζούλι των παραθύρων και παρακολουθούσε τις συζητήσεις. Και τι δεν συζητούσαμε εκείνα τα αξέχαστα πρωινά. Δεν είχαν ακόμη στεγνώσει οι υπογραφές της εγκαθίδρυσης της νεαρής μας Δημοκρατίας, και είχαν αρχίσει ήδη οι ταραχές ανάμεσα στους εθνικιστές, τουρκοκύπριους και ελληνοκύπριους. Ο Πανίκος, ως δημοσιογράφος ήταν μέσα στη ψυχή των γεγονότων κι η Λίνα ήθελε να μάθει τα πάντα. Οι ευαίσθητες

κεραίες της ήταν σε εγρήγορση. Την ανησυχούσαν τα μαύρα σύννεφα που μαζεύονταν πάνω από τον ουρανό της μικρής μας πατρίδας.

Τόσο η Λίνα όσο και ο Σόλων είχαν προσωπικές γνωριμίες με πολλούς από τους αγωνιστές της ΕΟΚΑ, που στη διάρκεια του αγώνα κατάφευγαν στην κλινική τους για θεραπεία. Κάποιοι από αυτούς ήταν τώρα πρωταγωνιστές στα γεγονότα που διαδραματίζονταν. Τα σημάδια του ολέθρου που ερχόταν ήταν κάτι περισσότερο από φανερά. Η μικρή παρέα μας ψηλαφούσε αυτόν τον όλεθρο και έψαχνε απεγνωσμένα για μια διέξοδο. Τι όμως μπορεί να κάνει ένας συγγραφέας, ένας δημοσιογράφος, ένα άτομο, μπροστά στη λαίλαπα που βλέπει να καταφθάνει; Απλώς να την καταγράψει, αν μπορεί, όσο το δυνατόν πιο πιστά. Αυτό ακριβώς έκανε η Λίνα. Έδωσε την δική της μάχη με τα μέσα που είχε. Την ευστροφία της, την διαίσθηση της και την πέννα της. Και έτσι, μια δεκαετία πιο ύστερα, αφού το νησί μας είχε πια βυθιστεί στο πένθος και στην προσφυγιά, το γραφειάκι της θα γινόταν μάρτυρας δεκάδων εξομολογήσεων κάποιων από τους πρωτεργάτες του πραξικοπήματος, αλλά και της εισβολής. Όλες αυτές οι συνεντεύξεις θα αποτελούσαν πολύτιμες μαρτυρίες στο βιβλίο της « Βιώματα, Κύπρος 1974 » στο οποίο θα αναφερθούμε πιο ύστερα.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην προ του Μεγάλου Κακού εποχή και στην αεικίνητη και πληθωρική φίλη μας. Εκτός από την αγωνία της για την πολιτική κατάσταση, το δεύτερο μεγάλο θέμα που την απασχολούσε ήταν η οικολογία, τον καιρό μάλιστα που οι περισσότεροι δεν γνώριζαν τι θα πει αυτή η λέξη. Στη μάχη για να σωθεί το Δασούδι από την απάνθρωπη λαίμαργία των λεγομένων ντεβέλοπερς θυμάμαι τη Λίνα στην πρώτη γραμμή, πλάι στο Γιαννάκη Ποταμίτη και τους άλλους περιβαλλοντιστές. Έγνοια της ήταν η προστασία του περιβάλλοντος. Την έτρωγε η αγωνία όταν δεν είχε βρέξει αρκετά. Φανατική κολυμβήτρια, γινόταν έξω φρενών με τους ασυνείδητους που λέρωναν τη θάλασσα. Υποστήριζε τους αγώνες για την προστασία του Ακάμα και των άλλων παρθένων περιοχών και γινόταν έξαλλη με την μανία για επικράτηση του μπετόν πάνω στο πράσινο της φύσης.

Με τη Λίνα μοιραζόμασταν και τις αμοιβαίες ανησυχίες μας για τη δημιουργία. Άλλοτε εκείνη μας διάβαζε αποσπάσματα από ένα βιβλίο της κι άλλοτε εμείς ένα ποίημα ή ένα γραφτό. Το καλό της γούστο και το αίσθημα του μέτρου που την χαρακτήριζε την καθιστούσαν τον πιο αυθεντικό κριτικό. Δεν έβαζε νερό στο κρασί της, αν κάτι δεν της άρεσε θα το έλεγε, έστω κι αν θα προκαλούσε δυσαρέσκεια. Κι εκείνη όμως μας ήθελε να είμαστε ξεκάθαροι στις απόψεις μας για τη δουλειά της. Διάβαζε πολύ, μετέφραζε ξένη λογοτεχνία, έψαχνε για κάθε τι το νέο στον χώρο του βιβλίου αλλά και των άλλων τεχνών. Η απόφαση της Αντιγόνης να ακολουθήσει την Τέχνη της Φωτογραφίας της έδωσε μεγάλη χαρά. Και όταν η Αντιγόνη έκανε την πρώτη της έκθεση, δεν θα ξεχάσω με τι μεράκι διάλεγε η Λίνα τις λεζάντες από στίχους μεγάλων ποιητών, του Ρίτσου κυρίως, για να συνοδέψουν τις φωτογραφίες. Ακόμη και τον χώρο της έκθεσης τον διάλεξε η Λίνα. Τον κήπο μπροστά από το μουσείο της Λεμεσού. Ήταν ένα ονειρεμένο ξεκίνημα για την νεαρή της κόρη.

Μιλούσαμε εκείνα τα πρωινά και για τους κοινούς γνωστούς μας. Από τους πρώτους κοινούς μας φίλους, το ζεύγος Ροζέ και Τατιάνας Μιλλιέξ. Η Τατιάνα κυρίως, είχε πολύ στενές σχέσεις με τη Λίνα. Γράφει η Τατιάνα τον Δεκέμβρη του 1965 στον Ανένδοτο των Αθηνών για το πρώτο βιβλίο της Λίνας το «Ενθάδε κείται» :

«Η Λίνα Σολομωνίδου όταν παίρνει για ήρωα του βιβλίου της τον πολυτραγουδιμένο κι όλας Αυξεντίου, δεν το κάνει για να προσθέσει μια δάφνη στο ηρώον του, αλλά για να γυμνώσει αυτό το ηρώον, για να καταγγείλει την εκμετάλλευση που γίνεται από τους ζωντανούς στον νεκρό, για να διασώσει το πρόσωπο του Αυξεντίου που το κατάντησαν μάρμαρο. Δύσκολο εγχείρημα. Μια τέτοια καταγγελία, μπορεί εύκολα να παρασύρει και τον ίδιο τον καταγγέλοντα σε μεγαλοστομίες, ή να τον υποχρεώσει να μείνει ξερά δίπλα στα γεγονότα για να γίνει πειστικός. Η Σολομωνίδου ξεπέρασε και τους δύο σκοπέλους γιατί είναι σίγουρα γεννημένη μυθιστοριογράφος.»

Με το συγκλονιστικό εκείνο πρώτο της βιβλίο, που εκδόθηκε το 1964 από το Εκδοτικό Θεμέλιο στην Αθήνα, η Λίνα καθιερώθηκε για το πρωτότυπο και μοντέρνο στυλ της, τους γοργούς ρυθμούς της αφήγησης και την ελλειπτικότητα της γραφής. Ξεχώρισε όμως αμέσως και από την τόλμη να λέει την άποψη της, αντίθετα με τους ανέμους που φυσούσαν εκείνη την ηρωική εποχή. Ανοίγομε μια παράγραφο για να σημειώσουμε ότι η Λίνα είχε εκδώσει άλλα δύο βιβλία πριν από το «Ενθάδε Κείται», με το ψευδώνυμο Αλίκη Λεμέζη. Να τι λέει η ίδια σε συνέντευξη της στον Πανίκο Παιονίδη το 1994:

«Και στις δυο νουβέλες υπάρχει ένα κομμάτι από τη ζωή μου, από τα πρώτα μου χρόνια ως γιατρός, όπως και για τα ταξίδια που είχα κάνει. Και τα πρώτα μου αυτά βιβλία ήταν δειλές δοκιμές, έτσι που να μάθω πώς να περπατώ... Πάντα είχα την αμφιβολία αν μπορώ να γράψω, αν δεν είμαι κι εγώ ένα ψώνιο... Λίγο αργότερα γνώρισα την Τατιάνα και τον Ροζέ Μιλλιέξ, η Τατιάνα μ' έσπρωξε να εκδώσω το «Ενθάδε Κείται» στο Θεμέλιο.»

Το «Ενθάδε Κείται» αλλά και τα δύο πρώτα της βιβλία είχαν εγκωμιαστικά σχόλια στην Ελλάδα. Ακολούθησε το «Ταξίδι», ένα μυθιστόρημα που όπως λέει η ίδια στην συνέντευξη της με τον Παιονίδη, «εκφράζει μια εποχή ρευστή, όπου οι άνθρωποι ψάχνουν για την ταυτότητα τους, μοιάζουν με ταξιδιώτες που τους έχουν κλείσει σ' ένα πλοίο με αβέβαιο προορισμό. Είχαμε περάσει από την κατάσταση όπου δεν παίρναμε εμείς τις αποφάσεις, σε μια κατάσταση όπου έπρεπε να σηκώσουμε όλο το βάρος της δικής μας ζωής. Κι όλοι προσπαθούσαμε πώς να προσαρμοστούμε στα νέα δεδομένα. Για άλλους δημιουργήθηκαν ευκαιρίες και για άλλους έκλεισαν δρόμοι. Ήταν μια κατάσταση ρευστή, κι είναι αυτό που τελικά έδωσα στο «Ταξίδι».

Θυμάμαι την Λίνα, καθισμένη στο πεζούλι του παραθύρου στο γραφείο της να μας διαβάζει αποσπάσματα από το «Ταξίδι». Μια γραφή σαν ανάσα κοφτή, με τους ολοζώντανους, τόσο γνωστούς αστούς του περίγυρου της, να παρελαύνουν μπροστά στα μάτια μας. Ίσως αυτός

να είναι ακριβώς ο λόγος που η Λίνα δεν θέλησε να δώσει ονόματα στους χαρακτήρες του βιβλίου, αλλά τους περιγράφει με ψηφία. Η Μ., ο Π, η Β ... Η συγγραφέας εξηγεί... «Πίσω από κάθε ψηφίο υπάρχουν πολλά πρόσωπα. Πρόσωπα που έζησα, που είδα, και που εκφράζονται καλλίτερα με ψηφία.»

Όταν τελικά μας έκαμψε η νοσταλγία και μετακομίσαμε στη Λεμεσό αρχές του 1970, οι συναντήσεις μας με την Λίνα πύκνωσαν και τις μοιράζαμε μεταξύ του γραφείου της και του καθιστικού μας, πρώτα στην οδό Ζακύνθου, στο ισόγειο του σπιτιού των αείμνηστων Ευάγγελου και Γεωργίας Βανέλλη και ύστερα στο δικό μας σπίτι, στην οδό Μιχαλάκη Παρίδη.

Ντυμένη πάντοτε με κομψότητα και γούστο, καλοκτενισμένη, λεπτή και ευκίνητη, ξεκινούσε με τη φράση. «Λοιπόν, τι νέα, πουλάκια μου;».

Εμείς, αδιόρθωτοι ταξιδευτές, γυρνώντας από κάποιο ταξίδι, αφηγούμασταν τις συναντήσεις μας με κοινούς γνωστούς, τον Ιάκωβο Καμπανέλη στην Αθήνα, τον Μέμο Μακρή στη Βουδαπέστη, τον Μιχάλη Κακογιάννη στο Παρίσι, την Κωστούλα Μητροπούλου στην Αθήνα και άλλους γνωστούς, η Λίνα ρουφούσε τις πληροφορίες, είχε μια κουβέντα για τον καθένα, παρακολουθούσε τη λογοτεχνία, τη μουσική, το θέατρο, τα πάντα, από το μικρό της γραφειάκι. Τα δικά της ταξίδια μαζί με τον Σόλωνα, ήταν πάντοτε προς την ίδια κατεύθυνση. Ελβετία, Λωζάνη, στο ίδιο πάντα ξενοδοχείο, όπου όπως μας έλεγε παρακολουθούσε κάθε χρόνο τους ζάπλουτους Έλληνες θαμώνες, κυρίως εφοπλιστές, να λιγοστεύουν από χρόνο σε χρόνο λόγω ηλικίας. Και Παρίσι ή Ρώμη για συμπλήρωμα. Ποτέ δεν την άκουσα να μιλά για περιπέτειες σε χώρες μακρινές, εξωτικές. Πάντοτε στην Ευρώπη της, να γεμίσει τις μπαταρίες της.

Στην κοινωνία της Λεμεσού η Λίνα είχε έντονη παρουσία, με τους όρους της όμως και ανάλογα με τη διάθεση της. Δεν αρνιόταν να παίρνει μέρος στις διάφορες εκδηλώσεις, κυρίως απογευματινά φιλανθρωπικά τσάγια, καθόταν όμως άκρη άκρη κοντά στην έξοδο, έτσι που να είναι ελεύθερη να το σκάσει κάποια στιγμή αν δεν της

κάνει κέφι η ατμόσφαιρα. Αυτή ήταν ένδειξη του χαρακτήρα της. Κοινωνική μεν αλλά όχι πρόβατο. Ακριβώς αυτή τη στάση κρατούσε και στα πολιτικά. Δεν ανήκε σε κανένα κόμμα αλλά εκ φύσεως συμπαθούσε την αριστερά. Είχε μάλιστα συχνές επαφές με το ΑΚΕΛ. Ίσως να μη γνωρίζει πολύς κόσμος ότι ο τότε Γενικός Γραμματέας του ΑΚΕΛ Εζεκίας Παπαϊωάννου επισκεπτόταν το γραφειάκι της Λίνας κάθε Τετάρτη, όταν ερχόταν στη Λεμεσό για τις τακτικές του επαφές ως βουλευτής, με το κοινό. Εκεί, η Λίνα εκτελούσε σχεδόν χρέη ψυχολόγου και έπαιρνε συνέντευξη από τον όχι και τόσο εύκολο στις σχέσεις του γηραιό κομμουνιστή. Ξεκινώντας από την παιδική του ηλικία, ο Εζεκίας ξανοιγόταν σε μια εξομολόγηση, εφ' όλης της ύλης εξομολόγηση, μιλούσε στη Λίνα για τη ζωή του, την πολιτική, την Κύπρο, τον κόσμο. Όλες αυτές οι συνεντεύξεις που κράτησαν χρόνια, θα πρέπει να υπάρχουν κάπου στο αρχείο της Λίνας και θα ήταν πολύ χρήσιμο να έρθουν στο φώς της δημοσιότητας.

Αλλά η Λίνα, όπως είπα και πριν, είχε συχνές επαφές και με την άλλη όχθη της πολιτικής. Πολλοί πρωταγωνιστές της ΕΟΚΑ αλλά και της ΕΟΚΑ Β παρέλασαν από το γραφείο της για να μιλήσουν για το χρονικό του 1974, καθώς και στρατιώτες στη διάρκεια της εισβολής, και πρόσφυγες που ήρθαν προς τη Λεμεσό μετά τον πόλεμο. Έτσι βγήκε το βιβλίο της «Βιώματα-Κύπρος 1974». Αυτό το βιβλίο, που τιμήθηκε από το Υπουργείο Παιδείας με το κρατικό βραβείο, αποτελεί σήμερα μια πολύτιμη μαρτυρία εκείνων των φοβερών ημερών. Ας δούμε πως εξηγεί η ίδια την ανάγκη της να γράψει εκείνο το βιβλίο.

«Θυμάμαι ότι τότε έγραφα ένα άλλο μυθιστόρημα και μόλις έγινε το κακό ένιωσα ότι ήταν αδύνατο να το συνεχίσω. Και πήρα την απόφαση να δώσω τον σεισμό που μας είχε συγκλονίσει. Ήθελα να καταλάβω, μέσα από τους ανθρώπους που είχαν πρωταγωνιστήσει στο δράμα, πρώτα στο πραξικόπημα και μετά στην εισβολή, τι ακριβώς είχε γίνει. Και ο μόνος τρόπος ήταν να τους πλησιάσω και να δώ μέσα από τα δικά τους μάτια, τα γεγονότα. Προσωπικά δεν πιστεύω στο μαύρο και το άσπρο. Πιστεύω ότι υπάρχουν πάντοτε οι αποχρώσεις. Ο άνθρωπος έχει μέσα του το καλό και το κακό.»

Μπορεί να φανταστεί κανείς, μέσα σ' εκείνες τις μαύρες μέρες του εμφύλιου μίσους, να βγαίνει μια τέτοια φωνή, έτοιμη να ακούσει, να καταλάβει, να δικαιολογήσει τον άλλο... Αρχίζει τώρα να λειτουργεί ο ψυχολόγος. Καλεί στο γραφείο της πρωταγωνιστές από όλες τις καταστάσεις, τους καθίζει κάτω και τους αφήνει να μιλούν.

Πραξικοπηματίες και μακαριακοί, στρατιώτες που πολέμησαν στην πρώτη γραμμή, και άλλοι που πιάστηκαν αιχμάλωτοι από τους τούρκους και αφέθηκαν ελεύθεροι, πρόσφυγες από τους καταυλισμούς, οπλαρχηγοί και στελέχη της ΕΟΚΑ Β γίνονται οι ανώνυμοι (και σ' αυτό το βιβλίο πρωταγωνιστεί η ανωνυμία) χαρακτήρες. Η ίδια ασθμαίνουσα γραφή, περιγράφει τα δραματικά γεγονότα, το ίδιο απέριττο ύφος καθηλώνει τον αναγνώστη.

Η έγνοια της για τον τόπο ποτέ δεν σταμάτησε. Στις συζητήσεις μας κύριο σημείο ήταν με ποιο τρόπο θα μπορούσε να λυθεί το κυπριακό πρόβλημα. Θυμάμαι καθώς βαδίζαμε προς τις εκλογές του 1988 μας βασάνιζε το ποιος θα έπρεπε να εκλεγεί πρόεδρος για να βοηθήσει σ' αυτό το θέμα. Κάποια στιγμή έπεσε το όνομα του Γιώργου Βασιλείου. Ήταν κοινός φίλος μας. Η Λίνα φώναξε: Αυτός είναι! Πιθανόν ούτε ο ίδιος ο Γιώργος να μην το είχε αποφασίσει ακόμη.

Με τον Σόλωνα είχαν μια διασκεδαστική σχέση. Ήταν σε μια διαρκή αντιπαράθεση, αλλά δεν μπορούσαν στιγμή ο ένας χωρίς τον άλλο. Όταν ερχόταν σε μας, μόλις άρχιζε να σουρουπώνει η Λίνα σηκωνόταν να φύγει. Ποτέ δεν μας εξήγησε γιατί, αλλά εμείς ξέραμε πως είχαν μια κρυφή συμφωνία με τον Σόλωνα να μαζεύονται σπίτι μια ορισμένη ώρα. Όλη μέρα εκείνος με τις δουλειές και τους φίλους του, εκείνη με τα ενδιαφέροντα της και τους φίλους της, μόλις σκοτεινίαζε τιμούσαν κι οι δυο το ραντεβού τους.

Όταν έφυγε πρώτος ο Σόλωνας η Λίνα έχασε τα νερά της. Κι εμείς τη χάσαμε σχεδόν τελείως. Παρ' όλα τα τηλεφωνήματα μας, να έρθει να τα πούμε, ή να πάμε εμείς να τη φέρουμε, η Λίνα γλιστρούσε και μας έφευγε. «Άστε, θα περάσω, μήπως δεν ξέρω το σπίτι;» Σπάνια όμως ερχόταν, πού οι παλιές τακτικές συναντήσεις μας με το καφεδάκι μας

και την κουβεντούλα. Μας έλεγε πως το γιόγκα ήταν η καταφυγή της σ' εκείνο το διάστημα. Ανέβαινε στην ταράτσα της κλινικής κι έκανε τη γυμναστική και την χαλάρωση της. Οι καθημερινοί της περίπατοι στο δασούδι καταργήθηκαν κι αυτοί σιγά σιγά. Μας εξομολογήθηκε ότι περπατούσε από την κλινική προς νεκροταφείο του Αγίου Νικολάου κάνοντας ένα σταθμό στον Δημόσιο Κήπο, να ξεκουραστεί. Μια φορά την τσακώσαμε εκεί, στον Κήπο, σ' ένα παγκάκι. Την ρωτήσαμε αν πήγαινε στον τάφο του Σόλωνα. Όχι, μας κάνει, ο Σόλωνας βρίσκεται στο άλλο κοιμητήριο. Απλώς κουβεντιάζω με τον ιερέα και τον καντηλανάφτη.

Πότε αρρώστησε, και πόσο σοβαρά ήταν ποτέ δεν μάθαμε. Ήταν πολύ περήφανη για να μοιραστεί ένα τέτοιο μυστικό, που σαν γιατρός το ήξερε σίγουρα. Ήθελε να την θυμούνται οι φίλοι της έτσι ζωντανή και πεταχτή σαν παιδούλα, μέχρι τα ογδόντα της.

Στη μεγάλη τσάντα με τα γράμματα των φίλων μιας πενήκονταετίας φυλάμε με στοργή και αγάπη τα δικά της Λίνας που μας έγραφε όσο καιρό απουσιάζαμε, πρώτα στην Αθήνα, όπου μια σύμπτωση μας οδήγησε την παραμονή του πραξικοπήματος και ύστερα στη Νέα Υόρκη. Αντιγράφω μερικές από τις σκέψεις της, σαν κατακλείδα. Το γράμμα προς την Αθήνα.

Λεμεσός, 6.1.75

Φίλοι μου,

Πήρα την κάρτα σας και αντεύχομαι το 1975 να φέρει σε όλους μας ευτυχία και στην Κύπρο μας την ελευθερία και την ειρήνη.

Αυτές τις μέρες σας σκέφτομαι περισσότερο. Τα πρωινά που κάθομαι στο γραφείο άθελα μου κοιτώ αν σταμάτησε κανένα κόκκινο αυτοκίνητο. Πόσα θα λέγαμε και θα λέγαμε... Η κατάσταση εδώ είναι η γνωστή. Περιμένουμε, ελπίζουμε, απελπιζόμαστε και υπομένουμε. Καλά λένε πως η Κύπρος φημίζεται για τα γαιδούρια της, φαίνεται πως αυτό θα σημαίνει για την υπομονή που τα χαρακτηρίζει και που είναι και δικό μας γνώρισμα.

Το άλλο γράμμα, προς την Νέα Υόρκη, δεκαεπτά ακριβώς χρόνια πιο ύστερα.

Λεμεσός 29.1.92

Αγαπητοί μου Έλλη και Πανίκο.

Πολύ χάρηκα με το γράμμα σας. Τα νέα μας εδώ; Τα ίδια ή σχεδόν τα ίδια. Δημοκοπία στην πολιτική, καυγάδες, πάθαμε ασφυξία από τα κλισέ. Αηδιάσαμε. Πόσο τυχεροί είστε που βρίσκεστε μακριά. Το μόνο ευχάριστο είναι ο ... καιρός. Τις τελευταίες μέρες επιτέλους βρέχει, άρχισε να χιονίζει και στο Τρόοδος κι έτσι μονάχα το θέμα περί... ανέμων και υδάτων είναι αυτό που παρουσιάζει πρωτοτυπία.

Πέθανε και ο Χρύσης, σήμερα στις δύομιση θα γίνει η κηδεία. Ησύχασε. Βασανίστηκε πολύ αυτό τον χρόνο.

Αυτά είναι τα νέα μου. Τώρα περιμένω τα δικά σας. Με αγάπη. Λίνα

Η Λίνα Σολομωνίδου δεν μπορεί βέβαια να χωρέσει σε μερικές σελίδες. Ευτυχώς που υπάρχουν τα βιβλία της που δίνουν ανάγλυφη την εικόνα της. Ας τα διαβάσουν οι συμπολίτες της, κυρίως οι νέοι. Θα διαπιστώσουν ότι πρόκειται για μια αξιόλογη συγγραφέα αλλά και μια έντονη παρουσία στην Λεμεσό του 20 αιώνα, που αξίζει να τη θυμάται η πόλη της.